



รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

เรื่องเล่าร้าวปลั่ง

...หมดหวัง...

นาง พัชรินทร์ เนียมหอม ท้องคลอด งานการพยาบาลสูติศาสตร์-รีเวชวิทยา ฝ่ายการพยาบาลโรงพยาบาลรามาธิบดี

ทุกสรรพสิ่งย่อมหมุนเวียนเปลี่ยนไปตามกาลเวลา ความแน่นอนที่สุดคือความไม่แน่นอน สิ่งที่เราแน่นอนท้ายที่สุดคือความเปลี่ยนแปลง และในความเปลี่ยนแปลงนั้นก็จะมีทั้งเรื่องดี และเรื่องร้ายปะปนกันไปอยู่เสมอ

คำว่า ครอบครัว ในสังคมไทยสมัยก่อน ผู้ชายคือผู้นำครอบครัว ต้องทำงานหาเงินหารายได้ เพื่อมาจับจ่ายใช้สอยและรับผิดชอบค่าใช้จ่ายทุกอย่างภายในบ้าน ส่วนผู้หญิงนั้นก็เป็แม่บ้าน คอยดูแลลูก ดูแลความเรียบร้อยภายในบ้าน อีกทั้งเรื่องอาหารการกินของทุกคน งานบ้านงานเรือนทุกอย่าง แต่ในยุคปัจจุบันที่ทุกอย่างได้เปลี่ยนแปลงไปมากมาย คำว่า ผู้นำครอบครัว ที่แต่เดิมต้องเป็นผู้ชายนั้นค่อยๆ เลือนหายไป หลายครอบครัวผู้ชายต้องอยู่บ้านเลี้ยงลูก ผู้หญิงต้องออกไปทำงานนอกบ้าน ด้วยเพราะความสามารถและความเท่าเทียมกันในเรื่องเพศ และในบางครั้งบางเรื่อง ผู้หญิงก็สามารถทำได้ดีกว่าผู้ชายด้วยซ้ำไป เมื่อฉันยังเด็กเท่าที่ฉันจำความได้ พ่อของฉันต้องตื่นแต่เช้าอาบน้ำแต่งตัวไปทำงานกลับมามีบ้านตอนเย็นหลังเลิกงาน และหยุดวันเสาร์อาทิตย์ไปสังสรรค์ดื่มเหล้าสูบบุหรี่กับเพื่อนๆ อยู่บ่อย ๆ ส่วนผู้หญิงที่ฉันเรียกว่าแม่ฉัน เธอต้องตื่นแต่เช้าตรู่ก่อนทุกคนในบ้าน เพื่อมาเตรียมหุงหาอาหาร และปลุกฉันกับน้องชาย ให้อาบน้ำแต่งตัวและกินข้าวก่อนไปโรงเรียนทุกวัน เมื่อสามปีและลูกๆ ออกไปนอกบ้าน แม่ก็ทำความสะอาดกวาดบ้าน ซักผ้า รีดผ้า ทำงานบ้านทุกอย่าง และเตรียมอาหารไว้ให้สามีและลูกๆ สำหรับอาหารมื้อเย็น กว่าแม่จะได้พักก็ตอนที่ทุกคนเข้านอนกันหมดแล้ว ซึ่งพ่อไม่เคยช่วยแม่ทำงานบ้าน ไม่เคยช่วยหยิบจับอะไรเลย แม้เวลาฝนตกลมพัดแรงจนผ้าที่ตากไว้ปลิวหั่นพื้น พ่อยังตะโกนเรียกแม่ให้ไปเก็บและเป็นเช่นนี้มาตลอดหลายปี จนฉันเรียนจบและได้เริ่มทำงานในปี 2541 จำได้ว่าเงินเดือน 4,100 บาท ในโรงพยาบาลรามาธิบดีแห่งนี้

ตั้งแต่ปี 2550 พ่อเริ่มสุขภาพไม่ค่อยดีและต้องนอนรักษาตัวที่โรงพยาบาลบ่อยครั้ง ฉันเริ่มกังวลและคิดอยากลาออกไปทำงานใกล้บ้าน ยิ่งหมอบอกว่าปอดพอมียุคสี่ตาและตับเริ่มแข็งให้เลิกดื่มเหล้าสูบบุหรี่ แต่พ่อก็ไม่เคยเลิกได้เลย ไม่ว่าพ่อจะไปหาหมอหรือต้องนอนโรงพยาบาลสักกี่ครั้งก็ตาม สุดท้ายพ่อก็กลับมาดื่มเหล้าสูบบุหรี่เหมือนเดิม จนฉันได้แต่ทำใจและคิดมาตลอดว่า พ่อคงต้องตายจากฉันไปก่อนแม่แน่ๆ จนระยะหลังฉันเริ่มคุยกับแม่เรื่องจะลาออกเพื่อที่จะได้กลับไปดูแลพ่อกับแม่ แต่แม่บอกฉันว่า “ไม่ต้องลาออกหรอก แม่ดูแลพ่อได้ ตอนนี้เงินเดือนเยอะแล้ว จะกลับมาทำงานแถวบ้านเรา เริ่มตั้งเงินเดือนใหม่น้อย เงินค่าตำแหน่ง เงินโอทีอะไรก็ไม่มี จะพอใช้หรือ” จริงอย่างที่ว่าแต่ค่าตำแหน่งผู้ช่วยพยาบาลของฉัน ไปทำงานที่ต่างจังหวัดคงได้้อย่างมากก็ไม่เกิน 10,000 บาท ถ้าลาออกตอนนี้ฉันคงเสียต๋ายมาก เพราะเงินเดือนของฉันที่โรงพยาบาลรามาธิบดีที่ตอนนั้น 17,000 บาท แล้ว ความรู้แค่นี้ในประภคณียัตร์ผู้ช่วยพยาบาลไปอยู่ที่อื่นคงไม่ได้เยอะขนาดนี้ แต่ที่โรงพยาบาลรามาธิบดี ดึงดูดที่มันครบถ้วนของประเทศ ฉันได้แต่เก็บความหวังและกังวลเอาไว้ในใจและเชื่อตามทีแม่บอก จวบจนเข้าสู่ปี 2560 พ่อเกษียณอายุราชการ ไม่ต้องออกไปทำงานนอกบ้านแล้ว แต่หน้าที่แม่บ้านก็ยังคงเป็นของแม่เหมือนเดิมและพ่อก็ยังไม่เคยช่วยงานบ้านแม่อยู่เช่นเดิม ซึ่งบางทีฉันก็สงสัยว่ายุคสมัยมันเปลี่ยนไป ทำไมพ่อยังไม่เปลี่ยนไปอีกและก็แอบหวังว่า ถ้าแม่ไม่สบายขึ้นมาพ่อก็จะทำยังงั้น พ่อได้รับเงินบำนาญรายเดือนแต่ก็ไม่มาก จึงขุดบ่อหลังบ้านเลี้ยงปลา เลี้ยงไก่ไข่ ปลูกผักสวนครัวกินเองสองคนตายาย ตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของในหลวงรัชกาลที่ 9 เพราะพ่อกับแม่ไม่ยอมรับความฉัน ระยะเวลา 10 วัน และให้รายงานเป็นระยะ หากมีความจำเป็นต้องลาออก ในระหว่างที่แม่รักษาตัวที่โรงพยาบาลประจำจังหวัด คุณหมอแจ้งว่า “คนไข้มีความดันโลหิตสูงและมีภาวะตับแข็ง เนื่องจากเป็นตับอักเสบจากไวรัสชนิดบี จึงทำให้เส้นเลือดในหลอดเลือดแดงโป่งพองแตก หมอได้ใช้ยาเร่งไว้ให้แล้ว 5 จุด หมอแนะนำให้คนไข้พักผ่อนให้เพียงพอ ทานอาหารอ่อนๆ ห้ามเครียด และอย่าพึ่งทำงานอะไรในช่วงพักฟื้นที่บ้าน”

ตลอดระยะเวลา 7 วันที่ฉันดูแลแม่ที่โรงพยาบาล ทั้งหัวหน้าและเพื่อนร่วมงานทุกคน ต่างร่วมกันส่งความห่วงใยและกำลังใจมาให้ฉันกับแม่ตลอดทุกๆ วันจนกระทั่งแม่ได้กลับไปพักฟื้นที่บ้าน

คืนแรกที่ฉันนอนเฝ้าแม่ที่บ้าน ฉันกังวลและห่วงพ่อกับแม่มาก สองคนตายายจะอยู่กันอย่างไร หรือถึงเวลาแล้วที่ฉันต้องกลับมาดูแลพ่อกับแม่เสียที แต่ครั้งนี้ฉันรู้สึกสับสนมากที่สุด เพราะตอนนี้ฉันทำงานมาเกือบ 24 ปี แล้ว เวลานั้นผ่านไปเร็วเหลือเกิน การไปทำงานคือการได้ไปอยู่ที่บ้านอีกหลัง รามาธิบดีคืออีกครอบครัวของฉัน อยู่คนเดียวที่มากพอ เพื่อนร่วมงานน่ารักทุกคน ถึงแม้จะเสียใจและเสียต๋ายมากแค่ไหน แต่ฉันต้องเลือกสิ่งที่สำคัญที่สุด ในตอนนี้ พ่อจะกินอยู่อย่างไร ใครจะคอยดูแลแม่ เรื่องงานบ้านงานเรือน อาหารการกินอีก ฉันคิดวนไปวนมา จนไม่รู้ตัวตัวเองนั้นเผลอหลับไปตั้งแต่ตอนไหน เช้าวันฉันตื่น เพราะตั้งใจว่าจะไปซื้อไก่มาไข่แม่ ฉันพับผ้าห่มไปพาลงมองไปหาแม่ที่กำลังนอนหลับอยู่บนเตียงและในใจได้แต่คิด แม่ที่เคยตื่นแต่เช้าเพื่อทำอาหารที่ฉันชอบให้กินทุกครั้งที่ฉันได้กลับบ้าน แม่ที่เคยทำงานบ้านทุกอย่างเรียบร้อยสวยงาม แม่ที่ไม่เคยพูดคำว่า “เหนื่อย” บ่นนี่กลายเป็นคนป่วยที่ไม่มีเรี่ยวแรง ร่างกายอิดโรยและดูซูบผอมไปมาก กลับไปทำงานคราวนี้ ฉันคงต้องปรึกษาหัวหน้าเรื่องลาออกจากงานจริงๆ แล้ว ในขณะที่สมองของฉันกำลังครุ่นคิดเรื่องต่างๆ วนไปวนมา ความคิดฉันหยุดลงเพราะเสียงของพ่อที่อยู่ด้านนอก ฉันรีบพับผ้าห่มจนเสร็จและเปิดประตูออกไปแต่ก็ไม่เจอพ่อ ฉันเดินไปตามทางเดินในบ้าน พลันสายตาต้องหยุดอยู่ที่โต๊ะกินข้าว ภาพที่ฉันเห็นคือ ลูกปาท่องโก๋ร้านโปรดของฉันลงอุ้งใจที่ไม้ไผ่ของใครๆ และดูยุ่งยากอาหารของแม่ ฉันได้แต่แปลกใจและรีบเดินตามหาพ่อเพื่อจะถาม แต่สิ่งที่ทำให้ฉันทั้งแปลกใจและตกใจมากยิ่งขึ้นคือ ภาพชายสูงวัยที่กำลังล้างจานชามอย่างช้าๆ อยู่ในครัว ฉันไม่ได้ฝันหรือคาดไปให้ไหม ฉันชี้ตาและมองอีกครั้ง ใช่ นั่นพ่อ พ่อฉันเอง “พอ...เดียวหนูทำเอง” ฉันพูดแล้วเดินไปหาพ่อ “จะเสร็จแล้วละ.. ลูกไปล้างหน้าล้างตาไป พ่อซื้อปาท่องโก๋เจ้าประจำมาให้กินกับกาแฟนะ” พ่อพูดพร้อมกำลังล้างจานในสุดท้ายพอดี ฉันตอบรับอย่างแปลกประหลาดใจและงงๆ กับสิ่งที่เกิดขึ้น แต่ที่รีบไปล้างหน้าปร่งฟัน เพราะต้องเริ่มรู้สึกหิวและต้องเริ่มจัดการตัวเองให้เรียบร้อยก่อนที่แม่จะตื่น

ฉันนั่งกินปาท่องโก๋จิ้มนมข้นหวานและจิบกาแฟไปพร้อมกับมองลอดประตูหน้าต่างออกไปด้านนอก ฉันมองดูพ่อที่กำลังก้มๆ เงยๆ อยู่บริเวณราวตากผ้าข้างบ้าน พาลงได้แต่คิดในใจพ่อที่เคยทำแต่งงานนอกบ้าน พ่อที่ไม่เคยหยิบจับอะไร ไม่เคยไปตลาด งานบ้านไม่เคยแตะต้องแม้สักอย่างเดียว วันนี้อยอมตื่นแต่เช้าไปตลาด ล้างจานชามสะอาดเรียบร้อย ซักเสื้อผ้าของตัวเองและของแม่ พ่อผู้ซึ่งฉันทั้งห่วงทั้งกลัว ว่าไม่สามารถทำสิ่งต่างๆ เหล่านี้ได้ บ่นนี่ก็แพงความห่วงใยของฉันมันได้ถูกฟังทลายลงด้วยภาพที่พ่อตรงหน้า พ่อทำได้และทำได้ตามเคยเสียด้วย ฉันรู้สึกโล่งใจและดีใจมากที่พ่อจะดูแลแม่ได้ในระหว่างที่ฉันต้องกลับไปทำงาน หลังจากพ่อตากผ้าเสร็จ พ่อบอกฉันว่า “ไม่ต้องเป็นห่วงพ่อกับแม่ เราคือครอบครัวที่คุยกันทุกวันก็ได้ พ่อจะดูแลแม่เอง ลูกสบายใจได้ พ่อก็รักแม่ไม่ได้บอกว่าเป็นที่ลูกรักหรอก” ตอนนั้นฉันพูดไม่ออกไม่รู้คิดค้นไปพร้อมกับกับความรู้สึกโล่งใจ สิ่งที่เกิดขึ้นไปนานมาหลายครั้งหลายคราตอนนี้เหมือนมันได้ถูกปลดพันธนาการลง ฉันพูดไม่ออกเพราะกลัวน้ำตาแห่งความดีใจมันจะเอ่อล้นออกมาจากตา จึงได้แต่ยิ้มให้พ่อและขอบคุณทุกสิ่งทุกอย่างที่พ่อหลอมให้ครอบครัวของเราผ่านพ้นอุปสรรคที่เข้ามาทดสอบบทเรียนชีวิตครั้งนี้ของเราไปได้ แม่เคยพูดกับฉันว่า “การได้สามีที่ดี ก็เหมือนถูกรางวัลที่ 1 แต่แม่คงไม่มีวันนั้นหรอก ดูพ่อเถสิ แคร่งวัลเลขท้าย 2 ตัวเท่านั้นละ” ตอนนั้นฉันอยากบอกแม่ว่า “แม่จ๋า...แม่ถูกรางวัลที่ 1 แล้วละตอนนี้”

ครบวันลา ฉันกลับมาทำงานอย่างสบายใจ หัวหน้าแผนกถามถึงอาการของแม่ และแนะนำเรื่องการกลับไปดูแลแม่ ฉันรู้สึกขอบคุณหัวหน้า ขอขอบคุณเพื่อนร่วมงาน ขอขอบคุณโรงพยาบาลรามาธิบดีที่ฉันรัก ฉันจะตั้งใจทำงานอย่างเต็มที่ จะรับผิดชอบงานที่หัวหน้ามอบหมายอย่างดีที่สุด ให้สมกับที่ทุกคนได้มอบความรักและความห่วงใยให้กับฉันและครอบครัว คนเราทุกคนต่างมีหลายบทบาทและหลายหน้าที่ ไม่มีคนที่เราจะประสบความสำเร็จได้ในทุกบทบาท แต่หากว่าเรามีภักดีที่มีต่อผู้อื่น ย่อมจะส่งเสริมให้เรามาารผ่านพ้นในแต่ละบทบาทและหน้าที่เหล่านั้นได้เป็นอย่างดี การมีน้ำใจต่อกันมีแค่เพียงด้านเงินทอง แต่อยู่ที่การปฏิบัติต่อกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกันทั้งในยามทุกข์และสุข ฉันโชคดีที่ได้เข้ามาอยู่ในครอบครัวนี้ ขอขอบคุณ ครอบครัวรามาธิบดีของฉันจากหัวใจ